Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26052
Copyright: Admont, Benediktinerstift

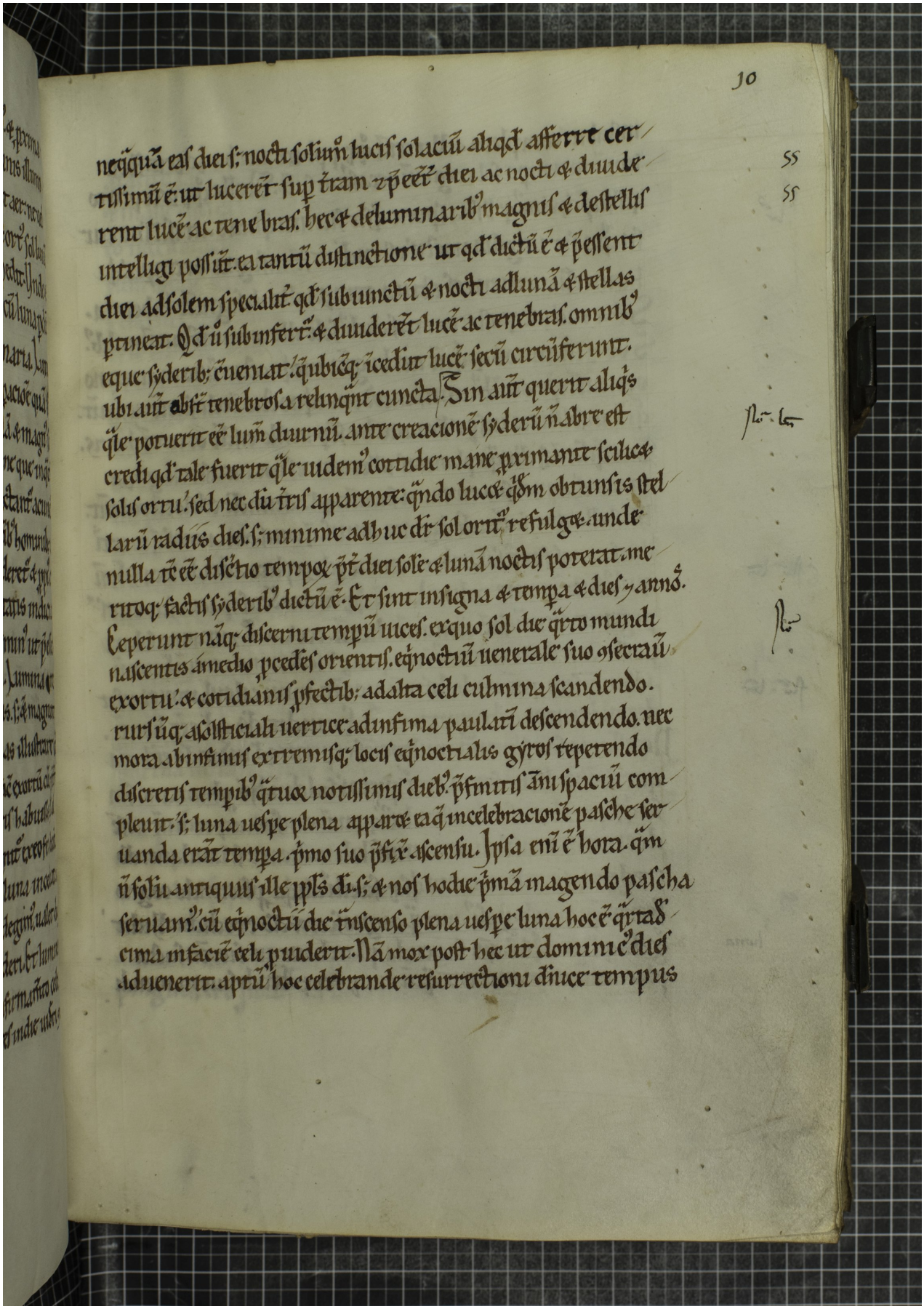

10

neq̃quã eas diei s; nocti solium lucis solacũ aliqd afferre cer
tissimũ ē: ut lucerēt sup tram vp eēt diei ac nocti & diuide
rent lucē ac tene bras. hec & de luminaribꝰ magnis & de stellis
intelligi possũt. ea tantũ distinctione ut qd dictũ ē & pessent
diei ad solem speculat qd sub uinctũ & nocti ad luna & stellas
pertinet. Qd ũ subinfert. & diuideret lucē ac tenebras. omnibꝰ
eque syderibꝰ euenat. qubiq; icedit lucē secũ circũferunt.
ubi aut abst tenebrosa relinqnt cuncta. Sin aut querit aliqs
qle potuerit eē lum diurnũ. ante creacionē sydeꝝ ñ abre est
credi qd tale fuerit qle uidem cotidie mane p̃ manet scilicet
solis ortu. sed nec dũ tris apparente: q̃ndo lucē q̃dm obtunsis stel
larũ radius dies. s; minime adhuc dr sol ortꝰ refulgē. unde
nulla tē eē dis̃cio tempoꝝ p̃t diei sole & luna nocti s poterat. me
ritoq; facti s syderibꝰ dictũ ē. Et sunt insigna & tempa & dies & annos.
Leperunt nãq; discerni tempũ uices. ex quo sol die q̃rto mundi
nascentis a medio p̃cedes orientis. eq̃noctiũ uenerale suo osecrau
exortu. & cotidianis p̃fectib; ad alta celi culmina scandendo.
rursũq; a solsticiali uertice ad infima paulatim descendendo. nec
mora ab infimis extremisq; locis eq̃noctialis gyros reperendo
discretis tempibꝰ q̃tuor notissimis diebꝰ p̃fmitis ãni spaciũ com
pleunt. s; luna uespe plena apparē ta q̃ in celebracionē pasche ser
uanda erat tempa. p̃mo suo p̃fitē ascensu. Ipsa enim ē hora. q̃m
ñ solu antiquus ille ppls di. s; & nos hodie p̃mã magendo pascha
seruam. cũ eq̃noctiũ die ñ uscenso plena uespe luna hoc ē q̃rtad
cima in faciē celi p̃uderit. Nã mox post hec ut dominic dies
aduenerit. aptũ hoc celebrande resurrectioni diuice tempus